

echt, net echt of nep

In de Bijenkorf van Amsterdam in de boetiek van Mulberry die zich naast de Hermès shop-in-shop bevindt stond een vrouw. Ze droeg een nep Hermès Birkin tas die ze een jaar daarvoor had gekocht in China. Ze merkte hoe de ogen van de verkoopster afdwaalde naar haar tas en terwijl ze voorzichtig een klopje gaf op het leer zei: 'U houdt ook van mooie dingen zo te zien'. De oprechte bewondering in haar stem maakte duidelijk dat ze ervan overtuigd was dat de vrouw met een echte tas van 7000,- rondliep. Zonder te vermelden dat haar tas niet echt was liep ze even later de winkel uit. Had de verkoopster nu echt niet door gehad dat haar tas nep was? Wat zou dan de toegevoegde waarde van een echte tas zijn, als haar 100 keer goedkopere tas ook aangezien werd voor the real deal. Wat is precies de waarde van 'écht'?

Tekst: Anna Jacobs.

Winstmarges van 1200 procent

In het boek 'Deluxe: hoe luxe artikelen hun glans verliezen', beschrijft auteur Dana Thomas hoe luxelabels (waaronder Gucci, Louis Vuitton, Dior en Fendi) tegenwoordig steeds vaker gebruik maken van kostenbesparende massaproductie. Hierdoor zijn de marges op sommige tassen, brillen en andere accessoires enorm geworden. Hoe groot is vrij opzienbarend: een tas die verkocht wordt voor €1500,-, kan al gemaakt worden voor ongeveer €130,-. Dat komt neer op 8 procent van de verkoopprijs! Wanneer je uitgaat van een A-klasse fake, de hoogste klasse replica tassen die niet of nauwelijks onder doen voor een echte tas, wat koop je dan voor de resterende 92%?

Op de eerste plaats natuurlijk de merkbeleving, het gevoel dat je bij een selecte club mensen behoort die zich een echte designerbag kunnen veroorloven. Daarnaast heb je vanaf het moment dat je zo'n tas bezit een 'consulaat van jouw club' in elke luxe

winkelstraat van de wereld en voel je erkenning bij het zien van mooie advertenties in glossy magazines. Uitgaande van eerder genoemde marges heeft een designer tas van, zeg €800,-, in bepaalde gevallen dus €64,- gekost. Dit zou betekenen dat wanneer je de massaproductie wegstreept, je voor €80,- de perfecte fake zou kunnen laten maken in bijvoorbeeld Frankrijk, Spanje, Zwitserland, Italië, Duitsland of de VS waar de fabrieken van Louis Vuitton staan. Uiteraard is dit onmogelijk, aangezien het produceren van replica's strafbaar is. Desalniettemin worden er wereldwijd vele miljarden verdiend met het produceren en verkopen van allerhande fake producten. Vooral horloges, zonnebrillen en handtassen zijn populair. De kwaliteit van deze producten, die iedereen kent van de verkopers op mediterrane stranden, laat te vaak wensen over. Een A-klasse replica is hier zelden op straat te vinden. In China is dit echter een stuk makkelijker. Van over

de hele wereld komen handelaren en toeristen naar dit land, dat bekend staat als grootste producent van namaakgoederen ter wereld. Hongkong A-Quality wordt meestal niet in Hongkong maar net over de grens in Shenzhen geproduceerd en staat bekend als de beste replica's. De hier geproduceerde fakes zijn over de hele wereld terug te vinden. Een plastic replica heb je hier al voor een paar euro, een A-klasse replica is er, afhankelijk van de leersoort, al verkrijgbaar vanaf €30,-.

Inbreuk op intellectueel eigendom

Om eerst even iets duidelijk te maken: namaak moet niet gepromoot worden. Het is een inbreuk op het intellectueel eigendom van de ontwerpers, eigenaars of uitvinders. Door de World Customs Organization wordt geschat dat de mode-industrie ieder jaar zo'n 7,5 miljard,- misloopt door de handel in imitatiewaare. Strafrechtelijke vervolging gaat in principe alleen op voor mensen die replica's produceren of verhandelen. Wanneer je op reis gaat

mag je namelijk zelf wel drie nep artikelen invoeren. Dit wordt in Nederland voor eigen gebruik gedoogd. Wanneer je wordt betrapt met meer dan drie artikelen legt de douane een minimale boete op van €250,-, daarnaast moet je alle spullen inleveren. Naast het 'illegale' aspect van replica's zijn er nog vele andere redenen om voor een counterfeit te kiezen. Allereerst draait het natuurlijk om een bepaalde beleving: eindelijk genoeg gespaard hebben, het binnestappen van de Chanel winkel, de tas in je handen houden, 'passen' voor de spiegel, de tas betalen en als trotse eigenaar de winkel uit kunnen lopen. Maar er zijn ook praktische redenen. De vaak levenslange garantie die je hebt op een echte tas. Mocht er iets mis zijn met de voering, de stiksels of het hengsel, dan valt dit, tenzij je er erg onvoorzichtig mee bent geweest, onder de garantie en zal indien mogelijk hersteld worden. De verkoper van een fake zal een dergelijke service waarschijnlijk niet verlenen. Ga je met je

replica Vuitton terug naar de verkoper, spreekt hij vermoedelijk geen Engels meer of heeft hij desbetreffende tas nog nooit gezien.

Waarom dan toch nep? Omdat het mogelijk is voor één tiende van het bedrag voor een echte Mulberry tas een nep variant te kopen. Een tas van mooi leer, met goede sluiting, voeringen en naden. Een tas die ruikt en voelt als een echte. Waarvan niemand, hooguit echte experts, zien dat hij nep is.

Chanel 2.55

Frederieke maakte als tiener met haar zus de afspraak om van hun eerste zelfverdiende €1000,- een Chanel classic flap bag (2.55) te kopen. De deal bleef staan, ook al werd hij wat genuanceerder. Allereerst stijgt de prijs van deze tas nog steeds en hebben ze nu minstens €1200,- nodig. Daarnaast mag de aanschaf pas plaats vinden als ze beide daadwerkelijk een zelfverdiende €1000,- op hun spaarrekening hebben staan. Ze besloot echter

een beetje vals te spelen en tijdens een vakantie in Hong Kong op zoek te gaan naar de perfecte namaak in het Lo-Wu shoppingcenter. Dit enorme gebouw met vijf verdiepingen en honderden kleine winkeltjes staat letterlijk net over de grens met Hong Kong in Shenzhen en is het mekka van de replica horloges, zonnebrillen, elektronica en tassen. Door de wereldwijde bekendheid van de Chanel 2.55, is de nep variant hiervan overal te koop. Er zijn alleen grote verschillen in prijs, kwaliteit en afwerking. Het namaken van producten is namelijk ook in China illegaal. Winkeliers in Lo-Wu bezitten echter naast de goedkope namaak producten die wel in de winkel staan, ook over stapels boekwerken waarin de nieuwste collecties van alle designers staan afgedrukt. Soms gebruiken ze zelfs de brochures die grote modehuizen zelf uit geven. Je wijst je wensen aan, de verkoper krabbelt wat op een papiertje en terwijl je verder bladert loopt er iemand weg die na een aantal minuten wachten terugkomt met een